

บ้านไร่สายสวาท

บทที่ 25

สายชลนั่งซุกซิมอยู่กับประตูรถ น้ำตาไหลเป็นทาง ขณะที่ยอดพารณิกอัพแล่นตัดผ่านพื้นที่กว้างใหญ่ไปสู่ตอนปลายอีกด้านหนึ่งของไร่ มีบ้านพักปลูกอยู่ที่ปลายแนวเนินใกล้กับแนวเขา บ้านหลังนี้ถูกใช้เฉพาะเมื่อคนงานจะมาเผ่าพืชผล ไม่เช่นนั้นก็จะถูกทิ้งร้างว่างเปล่าปล่อยให้ทรุดโทรมปราศจากการดูแล

เขาจอดรถห่างจากตัวบ้านเพราะหนทางไม่เอื้ออำนวย หันมามองเธอ ครั้นเห็นสายชลนั่งนิ่งอยู่ด้วยนัยน์ตาโรยราซึมเซาก็เปิดประตูก้าวออกไปเงียบ ๆ

สายชลมองตามร่างสูงที่เดินตรงไปยังตัวบ้านแล้วลับหายเข้าไป เธอเปิดประตูก้าวเดินตามไปบ้าง เธอเคยเห็นบ้านหลังนี้ รู้ว่าเป็นบ้านพักของคนงาน ครึ่งนี้เป็นครั้งแรกที่ได้เข้ามาสัมผัสใกล้ชิด... เธอจะต้องอยู่ที่นี้ยังไม่รู้ว่าอีกนานสักเท่าไร....

เบื้องหลังประตูไม่เป็นพื้นที่สี่เหลี่ยมแคบๆ มีเตียงไม้หยาบๆ ขนาดกว้างตั้งอยู่ชิดผนังด้านหนึ่ง มันถูกจับหนาด้วยฝุ่นและคราบดิน อีกด้านหนึ่งตั้งเตาอังโล่ขนาดใหญ่ มีถ้วยชามซักรูด หม้อบุง ๆ วางอยู่บนโต๊ะไม้ซึ่งถูกต่อหยาบๆ เช่นกัน เก้าอี้หนึ่งสองตัวล้มอยู่บนพื้น ยอดจับมันให้ตั้งขึ้น

สายชลได้แต่ยืนมอง อ่อนใจและอ่อนแรงเกินกว่าจะทำอะไรได้ ยอดหาได้กระป๋องใบหนึ่ง

“ผมจะไปตักน้ำ”

ร่างสูงเดินหายออกไป สายชลมองตามก่อนจะหันกลับมาอย่างไม่มีแก่จิตแก่ใจ เดินไปรอบๆ ด้วยความรู้สึกหนักหน่วงตีบตัน เธอหยิบไม้กวาดที่ถูกทิ้งอยู่ขึ้นมากกว่าดพื้นไปพลางๆ

ยอดกลับมาพร้อมกับถังปรีน้ำ

“ไปตักมาจากไหนจะ” เธอถาม

“ใกล้ๆ นี่เองครับ”

ธารน้ำใหญ่ที่ไหลลงมาจากภูเขาทอดตัวผ่านบางส่วนของไร่ก่อนจะไหลออกไปสู่คูคลองข้างนอก ถูกขุดเป็นสาขาเล็กๆ กระจายไปตามส่วนต่างๆ ใกล้เคียงเพื่อเลี้ยงพืชไร่ สายชลเคยรู้มาก่อน ดังนั้นจึงไม่แปลกใจ

เธอใช้เสื่อเก่าๆ ตัวหนึ่งชุบน้ำเช็ดถูโต๊ะเตียงและพื้นห้องขณะที่ยอดซ่อมประตูหน้าต่างให้ปิดได้สนิทด้วยเครื่องมือง่ายๆ ที่พอจะหาได้จากหลังเบาะรถ เขายกกระเป๋าเดินทางของเธอเข้ามาวางลงที่เตียงก่อนจะโยนห่อเสื้อผ้าของตนลงที่มุมหนึ่งของพื้นห้อง

“ผมจะนอนตรงนี้” เขาบอก

สายชลไม่ได้พูดว่าอะไร ยกแขนขึ้นปาดเหงื่อที่ใบหน้า เสื้อผ้าเนื้อตัวของเธอสกปรกมอมแมมจนรู้สึกรำคาญ

“เสร็จแล้วพาไปอาบน้ำหน่อยนะ”

ตะวันคล้อยลงมากแล้วเมื่อสายชลเดินเอื่อยๆ กลับมา เธอลงอาบน้ำทั้งที่ใส่เสื้อผ้า ครั้นเสร็จก็เปลี่ยนชุดใหม่ ซักชุดเก่าแล้วถือกลับมาด้วย

ยอดตกปลาได้และถือกลับมา ก่อน เพื่อให้เธอได้อยู่ตามลำพังที่ลำธาร เขายกเตาออกมาตั้งข้างนอก ตัดไฟโดยใช้เศษไม้เป็นเชื้อเพลิง

สายชลหาที่ตากเสื้อผ้า เดินมานั่งลงใกล้ๆ ดูเขาบั้งปลาซึ่งถูกห่อด้วยใบตองพอกด้วยดินจนหนาเตอะ

“หิวไหมครับ” เสียงถามอ่อนโยน

สายชลสั่นหน้า “ไม่รู้ซี”

เขาหันมามอง เธอจึงยิ้มเก้อ ๆ

“ฉันไม่รู้สิก็อยากกินอะไรเลย”

เขามีสีหน้าว่าเข้าใจ หันกลับไปเตาตามเดิม

“ถ้าไม่มีเรื่องกับพี่เชษฐ ฉันคงจะรู้สึกสนุกกับอะไรๆ แบบนี้”

เธอพูด “อาบน้ำในลำธาร ก่อไฟ กินอาหารง่ายๆ นอนบนเตียงไม้เก้อๆ ในกระท่อม...” น้ำเสียงเธอขาดหายไปทั้งๆ ที่พยายามจะยิ้ม

“คุณสายชลเสียใจหรือครับ”

“ไม่รู้ซี” ดูเหมือนเธอก็พูดได้เพียงคำนั้น

“ความจริงไม่จำเป็นที่คุณสายชลจะต้องออกมาจากบ้านและมาลำบากอยู่ที่นี้”

“งั้นฉันควรจะอยู่ที่ไหน ที่บ้านหรือ... แล้วรอให้พี่เชษฐ...”

น้ำเสียงเธอขาดหายอีก ก่อนจะพูดอย่างเสียใจ “เขาเป็นบ้าไปแล้ว ละยอด เขาไม่ใช่พี่เชษฐคนเดิม ฉันไม่ไว้วางใจเขาอีกต่อไป”

ไม่มีคำตอบจากอีกฝ่าย

สายชลมองชายหนุ่ม เสี้ยวหน้าด้านข้างปรากฏอยู่ในแสงสลัว ดวงอาทิตย์กำลังจะลับขอบฟ้า อากาศกำลังเย็นลง

“หรือยอดคิดว่าฉันควรจะไปกรุงเทพ”

“ผมไม่เคยต้องการอย่างนั้น”

แม้ชายหนุ่มไม่เคยเอ่ยปากตัดทอน แต่ว่าสายชลก็รู้ว่าเขาไม่เคยต้องการให้เธอจากไป ในเวลานี้เธอเองก็ต้องยอมรับว่าไม่ต้องการแยกกับเขา เธอรู้สึกผูกพันขึ้นมาอย่างรุนแรง เขาเป็นคู่ทุกข์คู่ยากเป็นคนเดียวที่เธอนึกถึงและอยากจะอยู่ด้วยในเวลาที่มึนปัญหา เพราะอย่างนั้นสายชลจึงยอมมาเผชิญความลำบากอยู่ที่นี้กับเขาแทนที่จะปลีกหนีเข้าไปเมืองแล้วเดินทางไปกรุงเทพ ในทันที

เพราะนั่นอาจหมายถึงการจากกันตลอดกาล

“แต่ถ้าฉันอยู่อย่างนี้ก็เป็นภาระกับยอด จริงไหม” เธอไม่วางถาม “ถ้าไม่มีฉัน ยอดก็ไปไหนๆ ได้อย่างสบายใจแล้ว”

“อย่าพูดอย่างนั้นซีครับ ผมยินดีดูแลคุณสายชล เพียงแต่กลัวว่าคุณจะทนความลำบากไม่ได้ คุณไม่เคยใช้ชีวิตแบบนี้”

“ในชีวิตของคนเรา จะต้องพบกับความลำบากทั้งนั้นไม่ใช่หรือ ด้วยยอดเองเคยผ่านเหตุการณ์เลวร้ายมามากต่อมาก แค่นี้ไม่นับว่าเป็นอย่างไร...” เธอเลียนคำพูดเขา “อย่างนั้นไม่ใช่หรือ”

รอยยิ้มจางๆ ปรากฏขึ้นบนใบหน้าของผู้ชายที่ยิ้มยาก ดวงตาอ่อนโยนทำให้เธอรู้สึกอบอุ่น ตาสบตา สายชลต้องเมินหนีด้วยความรู้สึกหวั่นไหว

ชายหนุ่มหันไปหยิบห่อปลาจากเหนือเตาไฟวางลงตรงหน้าเธอ แทะใบตองออก ปลาตัวใหญ่สีอ่อนนอนนิ่ง ควันร้อนลอยระอุ กลิ่นหอมกรุ่นกระทบจมูก เธอได้แต่มองดู

“กินเสียซีครับ”

“กินยังงีละจ๊ะ”

“อย่างนี้ไงครับ” คนตอบฉีกเนื้อปลาชิ้นเป่าก่อนจะยื่นส่งให้ สายชลใช้นิ้วคีบใส่ปากอย่างไม่ก็อยากกินแต่อย่างใด เขาแกะเนื้อปลาให้ทั้งตัว ความร้อนทำให้ต้องค่อยๆ หยิบกัดกลืนกิน

เธอรู้สึกว่ามันช่างจืดชืด ผิดฝันล้าคอเหลือเกิน

“คุณจะทำยังไงต่อไป” ชายหนุ่มถาม

“ยอดคิดว่าฉันควรจะทำยังไง”

“อยู่... และรอ คุณไม่ต้องหนี ที่นี่เป็นสิทธิ์ของคุณ”

“แต่ฉันไม่แข็งพอจะต่อสู้... โดยเฉพาะอย่างยิ่ง... กับพีเชษฐ์”

เธอพูดอย่างท้อแท้ก่อนที่จะถามว่า “ยอดจะอยู่ข้างๆ ฉันได้ไหม
อย่างน้อยก็จนกว่าทุกอย่างจะคลี่คลาย”

“ได้สิครับ” เสียงทุ้มขรมๆ ตอบโดยไม่ต้องหยุดคิด

สายชลกลับเป็นฝ่ายลังเล มองเขาอย่างไม่แน่ใจ

“ยอดจะไม่ทิ้งฉันแน่หรือ... แล้วถ้าเรื่องมันไม่จบลงง่ายๆ บางที
เราอาจจะต้องเข้าไปอยู่ในเมือง ไม่มีเงิน ไม่มีงาน แล้วถ้าหากว่า
ยอดพบ...” เธอหยุดพูด ดวงตาวาววามขึ้นด้วยความกังวลใจ

เขามองเธอหนึ่ง พุดอย่างมั่นคง

“ไม่ว่าจะนานเท่าไร ล้าปากอย่างไร ผมก็ยินดีที่จะอยู่ข้างๆ
คุณ” เขาหยุดพูด หันกลับไป น้ำเสียงตอนท้ายขรมลง “นอกเสียจาก
ว่าคุณสายชลจะต้องการคนอื่นที่สามารถช่วยคุณได้ดีกว่าผม”

“คนอื่น...ใครหรือ...”

อีกฝ่ายไม่ตอบ ดวงตาทอดมองอยู่ที่เตาไฟ ฟ้ามืดสนิทแล้ว
เปลวไฟวอมแวมกระทบใบหน้าของชายหนุ่มเกิดเส้นงาที่น้ามอง

“ยอดหมายถึงคุณมนไช้ไหม”

ชายหนุ่มไม่ตอบ

สายชลถอนใจ แน่นอน มนตรีจะต้องช่วยเธอ และด้วยความ
สะดวกง่ายดายอย่างยิ่ง เขามีทุกอย่างพร้อมสรรพ เงิน ความรู้ อำนาจ
สมัครพรรคพวก แต่หากเรื่องถึงมนตรี ก็หมายความว่าเธอจะต้องมี
ปัญหารุนแรงกับเชษฐ์และอาจจะรวมถึงชไมพร ทั้งยังต้องแยกทาง
จากชายผู้นี้... สายชลเคยพยายามจะไปจากเขา แต่ว่าในเวลานี้กลับ
รู้สึกราวกับว่าเขาเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตและวิญญานที่ไม่อาจแยกจากกัน
ได้... อย่างน้อยก็ไม่ใช่ว่าในเวลานี้

“ฉันเคยรักกับคุณมน” เธอพูดด้วยเสียงอ่อนๆ “เคยรักมาก...
แต่เขาไม่เคยปล่อยให้ฉันเป็นตัวของตัวเอง ทุกอย่างจะต้องเป็นไปตาม
ความต้องการของเขา ตอนนั้นฉันไม่รู้สึกล้าปากหรือผืนใจเท่าไรนัก
คิดว่ายอมทำตามได้ทั้งนั้นแม้จะมีบ้างที่ฉันขัดใจและเราทะเลาะกัน แต่
แล้วจู่ๆ เขาก็มีผู้หญิงอีกคนหนึ่งซึ่งสวย ร่ารวย โกะหุรุ ในแบบที่เขาชอบ
... ฉันเสียใจมาก หนีกลับมาบ้าน มาถึงตอนนี้ เมื่อเขากลับมาขอคืนดี
ฉันกลับไม่รู้สึเหมือนเดิม... ฉันไม่ได้รักเขาอีกแล้ว และไม่อาจเอา
ชีวิตของฉันไปให้เขาบงการได้อีกแล้ว”

ชายหนุ่มนิ่งฟัง สีหน้าอ่อนโยนลง

“ฉันเคยตั้งใจจะกลับไปอยู่กรุงเทพฯ แต่ไม่ใช่อยากกลับไปอยู่
กับคุณมน เพียงแต่รู้สึกวุ่นวาย สับสน หากจะอยู่ที่นี้ แล้วพอมีเรื่อง
กับพีเชษฐ์ ฉันก็ตั้งใจแน่วแน่ที่จะไปให้ได้ เพียงแต่ตอนนั้นฉันคิดว่า
ยอดจะอยู่กับพีไม่ต่อไป ฉันไม่คิดว่าจะเป็นตัวเหตุให้ยอดต้องล้าปาก”

“คุณไม่ได้ทำให้ผมล้าปาก...”

“ถ้าไม่ใช่เพราะฉัน พีเชษฐ์คงไม่โกรธจนถึงกับจะฆ่ายอด
เขาไม่เคยแสดงความรังเกียจเสียด้วยซ้ำ หากว่ายอดกับพีไม่....”

เธอไม่ได้พูดต่อไป และเขาก็เข้าใจ เสียงพูดจริงจัง

“ผมเต็มใจ”

สายชลนิ่งไปเป็นครู่

“บางที พี่เชษฐ้อาจจะไม่ร้ายกาจอย่างที่คิด” เธอพูดคล้ายรำพึง
“เขาเลี้ยงฉันมา เขาเป็นคนดู อารมณ์ร้าย แต่เขาไม่เคยรุนแรงกับฉัน
เขารักฉัน...” เธอทอดถอนใจ ดวงตาสะท้อนความหวั่นไหว
“เพียงแต่ฉันไม่คาดคิดมาก่อนว่าความรักของเขาจะเปลี่ยนไปในรูปนั้น
ซึ่งฉันยอมรับไม่ได้ หากเรื่องรู้ถึงคุณหมน ทุกอย่างจะต้องแตกหัก
แต่ว่าฉันอยากให้มันคลี่คลายลงด้วยดี”

ชายหนุ่มไม่มีคำตอบ และสายชลก็ได้แต่ทอดถอนใจ

ยอดปล่อยให้สายชลนอนบนเตียง ใช้เสื้อผ้าซ้อนกันหนุนต่าง
หมอน เขายังนั่งอยู่ข้างนอกขณะที่หญิงสาวพยายามบังคับตัวเองให้
หลับ

เธอถูกโอบล้อมด้วยความมืด เจ็บเขียบ เหน็บหนาว กับ
ความรู้สึกแคว้งคว้างสับสน เหตุการณ์ร้ายๆ ผ่านเข้ามาอย่างต่อเนื่อง
จนตั้งตัวไม่ติดราวกับเป็นฝันร้ายที่ไม่รู้ที่สิ้นสุด ไม่รู้ว่าเธอจะต้องอยู่
ในความลำบากขัดข้องไปอีกนานเท่าใด

ในความรู้สึกแคว้งคว้าง เธอปรารถนาอย่างเหลือเกินที่จะซุกอยู่ใน
ในอ้อมอกที่อบอุ่นของคนก็ตามมาอยู่ด้วย แต่ว่าในอีกด้านหนึ่งก็หัวใจ
กลัวตัวเอง กลัวยอด กลัวสภาพแวดล้อมและเหตุการณ์อันจำกัดบังคับ
จะจุดกระชากผลักดันให้เธอถลาลงไปสู่ห้วงเหวของอำนาจลึกลับอันอาจ
นำมาซึ่งปัญหาและความเสียใจในภายหลัง

เธอเบียดตัวเองอยู่กับฝาห้องที่ด้านในสุดของเตียง หลายครั้งที่
หันมองดูประตู มั่นปิดสนิท ไม่มีแววว่าอีกฝ่ายหนึ่งจะเปิดเข้ามา
แต่อย่างไร

จนนานเธอจึงลุกขึ้นดู

เขายังนั่งอยู่ที่ข้างเตาไฟข้างนอก เงามรังสูงใหญ่เคลื่อนไหว
เล็กน้อย แสงสีแสดเรืองรองส่องกระทบวอมแวม

เธอกลับมาขึ้นเตียง กระสับกระส่ายอยู่อีกนานกว่าจะหลับ

สายชลหลับไม่เป็นสุข ฝันร้ายต่างๆ นานา ในที่สุดก็ผวาตื่นขึ้น
ด้วยหัวใจที่เต้นรัวแรง เธอยังถูกโอบล้อมด้วยความมืดและเขียบเย็น

ในท่ามกลางความเจ็บบ่ เสียงแมลงกลางคืนกับระเบ็งเซ็งแซ่
สายชลเงี้ยวพั้ง เพื่อว่าจะมีเสียงเคลื่อนไหวอื่นใด เธอลุกขึ้นเดินไป
มองลอดช่องที่โหวของหน้าต่าง ไฟในเตาหมดลงแล้ว แต่ว่ายอดไป
อยู่เสียที่ไหน...

เธอย่องกลับมาที่มุมห้องตรงที่ชายหนุ่มทิ้งห่อเสื้อผ้าของเขาไว้
เงาของร่างใหญ่ทอดนอนเหยียดยาวอยู่ตรงนั้น

“ลุกขึ้นมาทำไมครับ คุณสายชล”

เสียงทุ้มถามเบาๆ สายชลสะดุ้ง ก่อนจะถามเสียงแผ่ว

“ยอดยังไม่หลับอีกหรือ”

“หลับไปครู่หนึ่งแล้วครับ”

“ฉันทำให้ยอดตื่นละซี” เธอพูดเสียงอ่อน ถอยห่างออกไปหยุด
ยืนฟังอยู่ที่หน้าต่างซึ่งปิดไว้อย่างไม่สนิทนัก

ชายหนุ่มขยับลุกขึ้นนั่ง “คุณคงนอนไม่หลับ”

“ใช่... ฉันยังไม่คุ้นกับที่นี่”

“นอนเถอะครับ”

หญิงสาวยังไม่ขยับเขยื้อน ร่างสูงขยับลุกขึ้นยืน

“ถ้าไม่สบายใจ ผมจะออกไปเผ้าข้างนอก”

เธอมองจนเงาร่างเดินไปถึงประตู

“ยอด...”

เสียงเรียกอ่อน มีผลให้ร่างนั้นหยุดหันกลับมา

“เธอช่างเป็นคนดีเหลือเกินนะ รู้ไหมว่าตั้งแต่เกิดมา ฉันยังไม่เคยพบใครเหมือนเธอเลย”

“อย่าลงความเห็นว่าเป็นคนดีง่าย ๆ เลยครับคุณสายชล”
เขาตึง “นั่นแปลว่าคุณยังอ่อนต่อโลกมากนัก”

“ฉันไม่ใช่เด็ก ๆ” เธอเถียง “อย่างน้อยก็ไม่เด็กเหมือนอย่างที่ยอดคิด”

เขานิ่ง

“มาที่นี่หน่อยได้ไหม”

เสียงถามแว่ววน ร่างนั้นกลับไม่เคลื่อนไหว สายชลทอดถอนใจ

“ฉันอยากจะรู้เหลือเกินว่า หัวใจของยอดทำด้วยอะไร”

“ด้วยเลือดและเนื้อ กับความรู้สึกนึกคิดเหมือนอย่างผู้ชายทั่วไป” เป็นคำตอบที่เคร่งขรึม “เพราะอย่างนั้น ผมจึงอยากจะออกไปอยู่ข้างนอก เพื่อที่ผมจะไม่ทำอะไรที่อาจจะทำให้คุณต้องเสียใจ”

“ไม่มีอะไรที่ยอดจะทำให้ฉันเสียใจได้... ฉันเชื่อมั่นอย่างนั้น”

เธอพูด “ถ้าฉันไม่ยินยอม ยอดจะทำอะไรได้”

“คุณกำลังแคว้งคว้างสับสน ผมไม่อยากจะให้คุณก้าวผิดเพราะอารมณ์ชั่ววูบ”

สายชลถอนใจ

“ฉันอยากถามอีกนิดหนึ่ง... ยอดไม่ได้คิดว่าฉันพูดจริงใช่ไหม
เมื่อฉันบอกพีเชษฐ์ว่า... ฉันรักยอด”

อีกฝ่ายหนึ่งเงยบ

ในยามคับขัน เธอใช้ร่างบอบบางบังเขาไว้จากไอกระสุน
พร่างพรูคำพูดที่อาจจะเปิดอารมณ์ของเชษฐ์และปลิดชีวิตเธอได้ใน
พริบตา เธอประกาศออกมาว่าเธอรักเขา...

ไม่ว่าจะจริงจังหรือด้วยอารมณ์ชั่ววูบ เขาก็รู้สึกซาบซึ้งฝังใจ
ไม่เพียงแต่เธอจะปกป้องชีวิตของเขาไว้ หากแต่ยังให้อีกหลายๆ อย่าง
เธอให้เขามาแต่ต้นในสิ่งที่ขาดหายไปจากชีวิตของเขาเนิ่นนานมาแล้ว

เงาร่างสูงเคลื่อนเข้าใกล้ สายชลใจเต้นแรงเมื่อจ้องมองด้วย
ความรู้สึกหวนไหว เขาหยุดตรงหน้า พูดเสียงทุ้มนุ่มนวล

“บอกผมอีกครั้งได้ไหมครับ”

สายชลผ่นลมหายใจ พูดอย่างซัดถ้อยซัดคำด้วยความรู้สึก
จากส่วนลึกที่ปราศจากการบิดเบือนเสแสร้ง

“ฉันเคยมีคนอื่นมาก่อน แต่ไม่เคยรู้สึกกับใครเหมือนที่รู้สึกกับ
ยอด ความรู้สึกนี้เกิดขึ้นนานมาแล้ว ไม่ใช่แต่เพียงคืนนี้เดี๋ยวนี้...
ฉันรักยอด...”

มืออบอุ่นทาบลงที่ต้นแขน บีบเคล้นเบาๆ ก่อนจะเลื่อนไปที่
แผ่นหลัง สายชลรู้สึกถึงลำแขนแข็งแรงที่กระชับร่างของเธอเข้าไปหา
ร่างที่หนาแน่นอบอุ่นมั่นคง ปลายมือที่สัมผัสใบหน้าเธอกลับนุ่มนวล
เขาพูดอ่อนโยน ดวงตาเป็นประกายวาววาม

“นั่นไม่เท่าครึ่งหนึ่งของความรู้สึกของผม

ผมรักคุณ คุณสายชล”

ใบหน้าที่ย่อนโยนก้มลงมา ลมหายใจอ่อนๆ รวยริน สายชล
หลับตาลง ริมฝีปากที่อบอุ่นทาบลงที่หน้าผากก่อนแล้วจูบประทับเลื่อน
เรื่อยลงมาจนหยุดที่ริมฝีปากอ่อนบางที่เผยอรับอย่างรอคอย...